

Arrest

nr. 227 470 van 15 oktober 2019
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt (zaak nr. x).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 24 juli 2018 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. x)

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 20 maart 2017 verklaart de gemachtigde de vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Verzoeker dient hier beroep tegen in.

1.3. Op 31 mei 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de ongegrondheidsbeslissing van 20 maart 2017 in te trekken. Bij arrest van 30 juni 2017 met nummer 205 111 verwerpt de Raad het beroep hiertegen.

1.4. Op 26 juni 2017 verklaart de gemachtigde de vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Verzoeker gaat hiertegen in beroep op 1 april 2017.

1.5. Op 10 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"NIEUWE BESLISSING INZAKE DE AANVRAAG ART. 9BIS d.d. 11.12.2009. DE VORIGE ONGEGRONDE BESLISSING d.d. 03.12.2014 WERD OP 01.02.2017 INGETROKKEN

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend en op 22.06.2010 en 09.12.2014 werd geactualiseerd door:

*K(...), H(...) (...)
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Vooreerst merken wij op dat art. 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat die bepalen waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

Gebruik makende van deze discretionaire bevoegdheid (én gebaseerd op de hierna uitvoerige motivatie) wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van betrokkene ongegrond verklaard.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. In de aanvulling op de aanvraag d.d. 09.12.2014 wordt tevens verwezen naar de instructie (van de toenmalige minister Turtelboom) van 20.03.2009. We merken echter op dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 en dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220 932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens art. 9bts van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d. 02.08.2010. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven én de

inhoud ervan kan aldus geen rekening meer gehouden worden daar deze brief een toepassing was van de instructie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 26.03.2007 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 17.01.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verklaarde een niet-begeleide minderjarige te zijn. Echter, uit het medisch onderzoek dat de dienst Voogdij op 11.04.2007 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Hafaël, Faculté» Geneeskunde, Departement Tandheelkunde» bleek het volgende "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H. K. (...) op datum van 11 april 2007 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar."

Betrokkene verklaart dat hij sinds maart 2007 in België verblijft en dat hij zich sindsdien geïntegreerd zou hebben.

Zo zou hij na al die jaren al goed de Nederlandse en Franse taal beheersen, zou hij werkbereid zijn en heeft hij van september 2007 tot juni 2010 school gelopen in het buitengewoon secundair onderwijs. Voor wat betreft de bewering dat hij al goed het Nederlands en Frans zou beheersen; uit een schoolattest dat werd toegevoegd bij de actualisatie op de aanvraag d.d. 22.06.2010 blijkt wat betreft Taalvaardigheid het volgende: "K. (...), we hopen dat je hier in nog verder kan groeien. Nog veel succes met het leren van meer Nederlands.". Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij dit advies om meer Nederlands te leren heeft opgevolgd. Hij legt geen enkel bewijs voor dat hij daadwerkelijk dusdanige Nederlandse en/of Franse taallessen heeft gevolgd waardoor hij deze taal/talen zeer goed zou beheersen, Hieromtrent dient er nog opgemerkt te worden dat op de betekening van de Nederlandstalige beslissing van 21.09.2012 inzake een aanvraag art. 9ter (betekend op 23.01.2017) door de heer M. S. (...) Hoofdinspecteur OGP/HPK, het volgende werd opgetekend: "K. weigert te tekenen omdat hij het document niet kan lezen. Wij hebben alles in de Engelse taal uitgelegd.". Mede hierdoor is het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene het Nederlands goed zou beheersen, temeer daar hij toch reeds meer dan 10 jaar in België verblijft waardoor men kan verwachten dat zijn talenkennis van het Nederlands en/of Frans meer dan behoorlijk zou moeten zijn. Voor wat zijn werkbereidheid betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij onderhavige aanvraag daadwerkelijk een ondertekend arbeidscontract voor onbepaalde duur voorlegt maar dat verder blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B door het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest werd geweigerd op 03.08.2011 Afgezien van dit feit legt betrokkene geen andere bewijzen voor die zijn werkbereidheid zouden aantonen. Zo laat betrokkene na om na de weigering tot het bekomen van een arbeidskaart alsnog bv. een werkbelofte, sollicitatiebrieven, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een nieuw arbeidscontract of dergelijke voor te leggen. Aangezien betrokkene gedurende bijna 7 jaar geen aanvullende stukken voorlegt waaruit zou blijken dat hij (momenteel) nog steeds werkwilleg is, kan dit element niet weerhouden worden. Verder legt betrokkene geen enkel ander officieel stuk voor waaruit zijn wil tot perfecte integratie blijkt (bewijzen dat hij een inburgeringstraject heeft doortopen, dat hij heeft deelgenomen aan het verenigingsleven, dat hij eventueel vrijwilligerswerk heeft gedaan e.d.). Het is niet onredelijk om van een persoon, die sinds 2007 in België zou verblijven, te verwachten dat hij toch een aanzienlijk aantal bewijzen van zijn integratie zou kunnen voorleggen. Betrokkene laat echter na om de nodige bewijsstukken toe te voegen. Tot slot, voor wat betreft het feit dat hij van september 2007 tot juni 2010 school gelopen heeft in het buitengewoon secundair onderwijs, dient er opgemerkt te worden dat hij geweten moet hebben dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds januari 2008 tot juni 2010 vond deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Betrokkene is momenteel meerderjarig en dus niet langer school- en/of leerplichtig. Dit element kan bijgevolg evenmin weerhouden worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Verder verklaart

betrokkene dat hij talrijke contacten en duurzame relaties heeft kunnen opbouwen in ons land en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een inbreuk zou zijn op zijn privéleven. Bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene 5 getuigenissen van leerkrachten toe, allen opgesteld op 30.10.2009 en 1 getuigenis van de heer A. B. (...), opgesteld op 03.11.2009. Echter, uit deze getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Buiten deze 6 getuigenissen, die reeds dateren van 2009, legt betrokkene trouwens geen enkel ander bewijs voor dat hij, sinds zijn verblijf in België, nog andere en meerdere sociale contacten en duurzame relaties zou hebben.

Wat betreft het feit dat betrokkene met betrekking tot art. 8 EVRM verwijst naar eerdere rechtspraken van o.a. het EHRM; het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene beweert tevens dat hij geen contacten of familie meer heeft in Pakistan, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is met onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij geen contacten of familie meer heeft in Pakistan kan niet weerhouden worden. Tevens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst aangezien hij ruim 14 jaar (volgens eigen verklaringen tijdens zijn asielprocedure) in Pakistan heeft verbleven en hij gedurende die tijd toch enig onderkomen moet hebben gehad. Tot slot staat het betrokkene vrij om desgewenst een beroep te doen op de internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus» accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene verwijst naar zijn medische toestand en hij legt meerdere medische attesten voor, zowel bijgevoegd bij onderhavige aanvraag als bij de actualisatie van deze aanvraag d.d. 09.12.2014. Deze medische attesten werden opgesteld op respectievelijk 03.07.2009, 09.12.2009, 10.12.2009, 11.04.2012, 12.04.2012, 07.05.2013, 13.05.2013, 04.06.2013, 26.04.2013, 06.08.2013 en 26.09.2013. Ook legt betrokkene een vonnis uit 2013 voor van het Vrederecht te Schaarbeek. Vooreerst dient er het volgende opgemerkt te worden: betrokkene diende op 18.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 23.08.2011 ongegrond verklaard, hem betekend op 13.03.2012. Een nieuwe aanvraag art. 9ter werd op 22.05.2012 ingediend en op 21.09.2012 onontvankelijk verklaard, hem betekend op 23.01.2017. Op 01.07.2013 werd een laatste aanvraag art. 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 19.11.2013 ongegrond verklaard, hem betekend op 24.09.2014. Op 10.02.2017 werden er instructies naar de stad Brussel verstuurd om deze beslissing in te trekken. Een nieuwe ongegronde beslissing werd genomen op 20.03.2017, hem betekend op 26.04.2017. Op 31.05.2017 werden er opnieuw instructies naar de stad Brussel verstuurd om deze beslissing weer in te trekken. Op 26.06.2017 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, hem betekend op 06.07.2017. Tegen deze beslissing diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is momenteel nog hangende, doch heeft geen opschortende werking. Er dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde medische attesten en het vonnis van het Vrederecht van Schaarbeek reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van zijn aanvraag/aanvragen art. 9ter. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkene's medische toestand, dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter d.d. 01.07.2013, dewelke op 26.06.2017 ongegrond werd verklaard en hem werd betekend op 06.07.2017. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw medisch element toe aan de medische elementen die hij reeds tijdens zijn aanvragen art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire

redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde gekend heeft en blijkt geeft van een onberispelijk gedrag. dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.6. De Raad vernietigt met arrest met nr. 224 294 van 26 juli 2017 de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 juni 2017 ongegrond werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, het eerste op 16 mei 2018 (rolnr. 220 611) en het tweede op 24 juli 2018 (rolnr. 222 949).

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoekende partij meegedeeld dat er zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift (zaak met rolnr. 222 949), tenzij zij het andere verzoekschrift aanduidt.

De raadvrouw van verzoeker wenst dat het laatst ingediende verzoekschrift beoordeeld wordt door de Raad, namelijk de zaak met rolnr. 222 949, ingediend op 24 juli 2018. In de zaak met rolnr. 220 611, ingediend op 16 mei 2018, wordt bijgevolg de afstand vastgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Genomen uit de schending van:

- *Artikel 9 bis van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*

- *Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*

- *Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen ;*

1 Dezelfde dag neemt tegenpartij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt er op heden tevens een vordering tot schorsing en een annulatieberoep ingediend voor Uw Raad.

- *Een manifest foutieve beoordeling*

- *Artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

DOORDAT, de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde elementen in verzoekers regularisatieaanvraag geen grond voor regularisatie vormen.

Deze beslissing gebaseerd is op:

1. einde asielprocedure
2. vernietiging van de ministeriële instructies
3. arbeidscontract maar BIVR onder voorbehoud van voorlegging arbeidskaart B
4. aangetoonde integratie (taal, werkinzet, en getuigenissen sociale relaties) volstaan op zich niet als grond voor regularisatie
5. het onderscheid tussen artikel 9bis en 9ter
6. beperkte toepassing van artikel 8 EVRM tot familiebanden

TERWIJL

1. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285) Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in *Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van Behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.). De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54) Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, 43).

3. Tegenpartij beweert dat verzoeker sinds het einde van zijn asielprocedure dd. 17.01.2008 steeds illegaal in België heeft verbleven en hij uit dit illegaal verblijf geen rechten kan putten met het oog op een machtiging tot verblijf. Dit is foutieve weergave van de werkelijkheid. Verzoeker was verbleef legaal in België voor een periode gaande van 19.11.2013 tot minstens 26.06.2017. Verzoeker verklaart dit als volgt:

Tegenpartij verklaarde zijn regularisatieaanvraag om medische redenen ontvankelijk dd. 19.11.2013. In dezelfde beslissing verklaarde de tegenpartij zijn aanvraag ongegrond, doch deze beslissing werd in uiterst dringende noodzakelijkheid door Uw Raad geschorst middels het arrest nr. 181.573 van 31.01.2017. Gelet op de schorsing in UDN van deze ongegrondheidsbeslissing viel verzoeker terug op de ontvankelijkheidsbeslissing van zijn 9ter-aanvraag, die dateert van 19.11.2013. Een ontvankelijke 9ter-aanvraag geeft de vreemdeling een voorlopige machtiging tot verblijf, in afwachting van een beslissing ten gronde. Verzoeker was dus niet in illegaal verblijf voor een periode gaande van 19.11.2013.

De ongegrondheidsbeslissing 9ter die in UDN geschorst werd, werd vervolgens door tegenpartij zelfs ingetrokken. Dit werd vastgesteld door Uw Raad middels het arrest nr. 185.792 van 25.04.2017. Ook in geval van een intrekking van een ongegrondheidsbeslissing van een 9ter-aanvraag dient vastgesteld te worden dat de vreemdeling terugvalt op een precair, doch legaal verblijf gelet op de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Verzoeker was dus niet in illegaal verblijf voor een periode gaande van 19.11.2013, datum van de ontvankelijkheidsverklaring van zijn 9ter-aanvraag. Tegenpartij nam vervolgens twee nieuwe ongegrondheidsbeslissingen in het kader van de 9teraanvraag van verzoeker, waarbij de eerste opnieuw werd ingetrokken 6 dagen na de indiening van een beroep voor Uw Raad. Steeds betrof het beslissingen waarbij tegenpartij de 9ter-aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond verklaarde. Bijgevolg dient er te worden besloten dat verzoeker vanaf 19.11.2013 en minstens tot de kennisgeving aan verzoeker dd. 06.07.2017 van de (voorlopig) laatste ongegrondheidsbeslissing 9ter dd. 26.06.2017, legaal in België heeft verbleven. Tegenpartij laat na met de periode van legaal verblijf van verzoeker rekening te houden bij de beoordeling van zijn regularisatieaanvraag om medische redenen. Tegenpartij houdt geen rekening met de correcte feiten en gegevens, waarvan zij kennis had, aangezien het gegeven dat verzoeker in legaal verblijf is geweest af te leiden is uit de arresten van Uw Raad. Verwerende partij verwerpt echter zijn volledige integratie, zowel professioneel als sociaal alsook zijn kennis van de landstalen, omwille van het gegeven dat verzoeker deze in illegaal verblijf zou

hebben opgebouwd en zich hierop niet zou kunnen steunen in het kader van een regularisatieaanvraag om medische redenen. Gelet ook op het gewicht van deze beslissing is de Belgische staat in deze manifest onredelijk tot haar besluit gekomen. De Raad is in het kader van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Quod non in casu. Eigenlijk negeert verwerende partij zonder enige uitleg het lange legaal verblijf van verzoeker. En wordt zijn integratie en duurzame lokale verankering zonder correcte motivering aan de kant geschoven. Verwerende partij dient normaal duidelijk aan te geven op welke grond zij haar beslissing neemt zodat zowel de motieven in feite en in rechte in de rechtshandeling te lezen zijn. Wat zij hier aldus nalaat te doen. Dat inderdaad de bestreden beslissing te dien einde dus niet afdoende gemotiveerd werd daar zij eigenlijk geen enkele juiste motivering vermeldt.

4. Vervolgens maakt tegenpartij een volledig onderscheid tussen de buitengewone en humanitaire elementen van artikel 9bis enerzijds en de medische redenen van artikel 9ter. Wijzende ook op de afwijzing van de medische regularisatieaanvragen van verzoeker. Verzoeker beroept zich inderdaad mede op zijn medische situatie: ernstige psychologische problemen waarin een gedwongen terugkeer ongeoorloofd is op straffe van schending van artikel 9ter en artikel 3 EVRM. De RvV deed hierover nog geen definitieve uitspraak in grond van beroep. Wel werd een eerdere ongegrondheidsbeslissing 9ter in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst!

4.1. Dat de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding of beperking geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen. Wanneer de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken Freddy ROOSEMOND werd gehoord in de Kamer werden de lange asielprocedure (drie jaar of vier jaar naargelang het gaat om een familie met schoolgaande kinderen of een alleenstaande), bijzonder prangende humanitaire situaties en de ernstige ziekte geciteerd². In de inleidende uiteenzetting bij het Wetsontwerp gaf de Minister dezelfde categorieën op en benoemde de derde categorie als "personen die om prangende humanitaire redenen niet of zeer moeilijk kunnen terugkeren" waarbij het zou gaan om een "veelheid van gevallen" waarvoor "de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel af te leveren een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met vaste rechtspraak van de Raad van State"³. Verzoeker bevindt zich in een dergelijke prangende humanitaire situatie, gelet op alle aangegeven elementen. Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : (...) (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Unie du 07/07/1989) Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM. Dat de RvV ook al heeft herhaald : « si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 al. 3 de la Loi du 15/12/1980, n'a pas pour effet d'entraver la mise en oeuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi, il n'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance ou elle statue » (C.C.E. 31 juillet 2008 n° 1 4.731 et 1 4.736) Vrije vertaling : Zelfs als de indiening van een aanvraag conform artikel 9 van de Wet van 15/12/1980 de bevoegdheden van de politie conform artikel 7 niet uitwissen, de administratieve overheid blijft ertoe gehouden haar beslissing te motiveren op basis van alle pertinente en gekende elementen van de zaak. In casu worden de medische elementen niet betwist, maar niettemin volledig buiten beschouwing gelaten waarbij verwerende partij dus geen correcte motivering geeft in de zin van artikel 9bis. Dat de houding van verweerster in huidig dossier ook hier gewoon onbegrijpelijk, en manifest ongegrond is. Namelijk, dat zij nalaat correct te motiveren op welke basis of om welke reden deze niet kunne onderzocht worden bij de beoordeling van het gegrond karakter van de aanvraag 9bis. Noch waarom de elementen niet als geheel onderzocht worden. Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijk of vernederende behandelingen of straffen. Dit verbod is absoluut. Verzoeker verwijst op dit punt integraal naar de motivering van zijn verzoekschrift dd. 01.08.2017 houdende een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing 9ter, waarvan hieronder een deel wordt hernomen: « (...) » Tegenpartij heeft een kopie van dit verzoekschrift ontvangen in het kader van deze procedure voor een Franstalige kamer van Uw Raad voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Een kopie van dit verzoekschrift bevindt zich in het administratief dossier. Minstens diende de bestreden beslissing te

motiveren om welke redenen tegenpartij vandaag in 2018, meent .dat verzoeker toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in geval van terugkeer naar Pakistan.

Tegenpartij heeft in het kader van de laatste 9ter-aanvraag/ een ongegrondheidsbeslissing genomen waarin de pathologie van verzoeker niet wordt betwist. Op heden lijdt verzoeker aan dezelfde ernstige ziekte waarvoor er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. De bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen en vormt zodoende een schending van artikel 3 EVRM. Dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker toekomt van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als grond tot regularisatie, en meer bepaald onmogelijkheid tot terugkeer. Terwijl, de grond voor regularisatie blijkt wel duidelijk uit het geheel van de argumenten van de regularisatieaanvraag zelf: medische situatie in België, de perfecte sociale en professionele integratie, het lange verblijf in België, de kennissen hier, de kennis van de taal, het zicht op werk, Deze elementen worden hernomen in de motivering van de beslissing en dus erkend. Echter geeft de gegeven motivering geen werkelijke en aandachtige analyse van de aanvraag weer. Dat de gegeven motivering bijgevolg in strijd is met de in het middel opgeworpen bepalingen en verweerster in deze niet voldoet aan haar motiveringsplicht.

5. De bestreden beslissing tot slot stelt dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is omdat verzoeker geen familieleden heeft in België en slechts 6 getuigenissen voegde aan zijn aanvraag, waaruit niet zou blijken dat verzoeker van deze mensen afhankelijk is. Artikel 8 EVRM beschermt zowel het familieleven als het privéleven. En de Staat dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., *Droit international et européen des droits de l'homme*, Presse Universitaire de France, Pars, 1 999, 258; CDH, Eriksson, 22 juni 1 989, Serie A. 1 56, § 58). Net omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in *Handboek EVRM*, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 740). Het recht op een gezinsleven/privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat inderdaad een middelenverbintenis ontstaan. Verzoeker ziet dan ook niet hoe deze evaluatie van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden,. Het EHRM sprak op 04.12.2012 een arrest HAMIDOVIC C/ Italië uit betreffende een Servische vrouw die illegaal in Italië verbleef, er getrouwd was en kinderen had, allemaal in illegaal verblijf. Haar verblijfsaanvraag (gelijkaardig aan 9bis) werd geweigerd door de interne jurisdicties, en ze diende uiteindelijk een beroep in bij het Europees Hof. Het Hof besloot : « Dans le cas d'espèce, nul ne peut douter que la requérante a tissé des liens solides. (...) Compte tenu du laps de temps considérable pendant lequel la requérante a vécu sur le territoire italien, il ne prête pas à controverse que la requérante a noué des relations personnelles, sociales, économiques qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain. » In die zin ook voor verzoekende partij, bij een gedwongen afwezigheid van verzoeker, gekaderd in de gegeven feitelijke omstandigheden, wordt zijn recht op privé-/familieleven manifest geschonden. Een verplichte terugkeer naar het land van herkomst, bij gebrek aan regularisatie van zijn verblijf, zou niet in verhouding staan tot de zeer negatieve impact die deze maatregel zou hebben. Verzoeker beroept zich aldus op de artikel 8 EVRM, en het komt zoals gezegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe te bepalen waarom de ingeroepen elementen geen machtiging tot verblijf zou rechtvaardigen. Tegenpartij kan in het kader van een analyse van het respect op bescherming van het privé-leven van verzoeker zich niet beperken tot de afwezigheid van een afhankelijkheidsband, nu deze vereist is in het kader van een analyse van bescherming van het familie-leven, doch niet van het privéleven, dat tevens beschermd wordt door artikel 8 EVRM, van een meerderjarige vreemdeling. Het lange verblijf, waarin deze sociale integratie zich heeft ontwikkeld, wordt - ter herhaling – niet betwist, maar blijkbaar niet in aanmerking genomen daar elke motivering op dat punt verschuldigd blijft... Dat een regularisatieaanvraag vaak vanuit illegaal verblijf wordt ingediend en dit in alle redelijkheid geen afbreuk kan doen aan de effectieve ingeroepen elementen van betrokkene. En dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 26/03/2009 (J.T., 2009, 289) eveneens van oordeel is geweest dat het feit dat een persoon in illegaal verblijf terecht gekomen is hem niet het recht zou ontnemen om gegevens aan te brengen met betrekking tot een machtiging tot verblijf zoals verzoeker wel degelijk heeft gedaan bij de uiteenzetting in zijn aanvraag. En dat het in casu eveneens ging om een evaluatie ten gronde daar de aanvraag reeds ontvankelijk was verklaard. Het al dan niet legaal verblijf bij de indiening van de regularisatieaanvraag kan dan ook geen discussiepunt meer zijn (zie bvb. arrest RvV nr. 92.019 d.d. 23 november 201 2 en arrest nr. 126.454 d.d. 27 juni 201 4). De elementen ten gronde zijn aanwezig, waaronder het lange verblijf van verzoeker en het daarmee gepaard gaande privéleven. Deze werden aangenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, maar enig afdoende antwoord blijft uit. Dat de beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande gebreken in de motivering van de beslissing in kwestie getuigen van een manifest gebrek aan zorgvuldigheid in het analyseren van het dossier, en een manifeste

appreciatiefout uitmaakt. Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Dat deze fouten op de legaliteit en vereiste motivering ook een schending uitmaken op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 daar zij manifest verkeerd werd toegepast. Dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel. Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in en dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd moet zijn op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten. Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionnaire appreciatiebevoegdheid. Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven. Dat de genomen beslissing aantoonde dat de auteur ervan wel beschikte over het geheel van de elementen, nuttig voor een ernstige analyse van verzoekers aanvraag, maar dit naliet. En gewoon niet afdoende of zelfs correct onderzocht, noch een motivering geeft waarom de aangehaalde elementen geen motieven voor regularisatie inhouden. Dat de gegeven motivatie dus in strijd is met artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 doordat eigenlijk geen enkele motivering werd gegeven ten aanzien van verzoekers opgeworpen elementen. ZODAT, Dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen. Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoeker. Dat moet worden vastgesteld dat het artikel 9bis en 62 van de Wet van 15/12/1980, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu. En dat moet worden vastgesteld dat bij annulatie van de eerste bestreden beslissing, de basis van de tweede bestreden beslissing (bijlage en aanhangsel) verdwijnt en deze eveneens moet vernietigd worden. Het middel ten aanzien van de bestreden beslissing is gegrond.”

3.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het

buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de redenen zijn die hem toelaten langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In dit geval is de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat er redenen zijn om hem te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt, na eenvoudige lezing van de bestreden akte, vast dat de bestreden beslissing in al haar onderdelen op uitvoerige wijze is gemotiveerd en dit zowel in rechte als in feite. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. De bestreden beslissing bevat de determinerende motieven, in rechte en in feite, die aan deze beslissing ten grondslag liggen. De weergegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de hierboven besproken motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens werd beslist tot de thans bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Hij heeft de bevoegdheid om de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld dat hij nadat zijn asielprocedure negatief werd afgesloten, illegaal in België verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 maart 2007 een asielaanvraag indient in België. Op 30 augustus 2007 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 januari 2008 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met arrest nr. 5 849 geweigerd, waarna verzoeker op 1 februari 2008 een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker sinds 17 januari 2008 illegaal in het Rijk verblijft. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij vanaf 19 november 2013 in het bezit zou zijn gesteld van een voorlopige verblijfsmachtiging en om die reden vanaf deze datum legaal in het Rijk zou hebben verbleven, dit tot op datum van de kennisgeving van de meest recente ongegrondheidsbeslissing van 26 juni 2017.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 19 november 2013 de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond heeft verklaard. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij door deze beslissing in het bezit zou zijn gesteld van een verblijfsmachtiging. De kritiek van verzoeker mist grondslag.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde zijn lange legaal verblijf negeert en dat zonder correcte motivering zijn integratie en duurzame lokale verankering aan de kant wordt geschoven.

In zoverre verzoeker weer stelt dat hij gedurende lange tijd legaal op het grondgebied zou verblijven, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting supra waaruit blijkt dat hij sinds 17 januari 2008, zijnde meer dan 10 jaar, illegaal in het Rijk verblijft. Er is dan ook geen sprake van een lang legaal verblijf dat zou worden genegeerd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde motiveert waarom er geen sprake is van enige vorm van integratie die zou kunnen rechtvaardigen dat aan verzoeker een verblijfsrecht zou worden toegestaan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert hieromtrent als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij sinds maart 2007 in België verblijft en dat hij zich sindsdien geïntegreerd zou hebben. Zo zou hij na al die jaren al goed de Nederlandse en Franse taal beheersen, zou hij werkbereid zijn en heeft hu van september 2007 tot juni 2010 school gelopen in het buitengewoon secundair onderwijs. Voor wat betreft de bewering dat hij al goed het Nederlands en Frans zou beheersen; uit een schoolattest dat werd toegevoegd bij de actualisatie op de aanvraag d.d. 22.06.2010 blijkt wat betreft Taalvaardigheid het volgende: “K. (...), we hopen dat je hier in nog verder kan groeien. Nog veel succes met liet leren van meer Nederlands,”. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij dit advies om meer Nederlands te leren heeft opgevolgd. Hij legt geen enkel bewijs voor dat hij daadwerkelijk dusdanige Nederlandse en/of Franse taallessen heeft gevolgd waardoor hij deze taal/talen zeer goed zou beheersen. Hieromtrent dient er nog opgemerkt te worden dat op de betekening van de Nederlandstalige beslissing van 21.09.2012 inzake een aanvraag art. 9ter (betekend op 23.01.2017) door de heer M. S. (...), Hoofdinspecteur OGP/HPK, het volgende werd opgetekend: “K. (...) weigert te tekenen omdat hij het document niet kan lezen. Wij hebben alles in de Engelse taal uitgelegd.”. Mede hierdoor is het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene het Nederlands goed zou beheersen. temeer daar hij toch reeds meer dan 10 jaar in België verblijft waardoor men kan verwachten dat zijn talenkennis van het Nederlands en/of Frans meer dan behoorlijk zou moeten zijn. Voor wat zijn werkbereidheid betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij onderhavige aanvraag daadwerkelijk een ondertekend arbeidscontract voor onbepaalde duur voorlegt maar dat

verder blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B door het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest werd geweigerd op 09.06.2011. Afgezien van dit feit legt betrokkene geen andere bewijzen voor die zijn werkbereidheid zouden aantonen. Zo laat betrokkene na om na de weigering tot het bekomen van een arbeidskaart alsnog bv. een werkbeplooi, sollicitatiebrieven, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een nieuw arbeidscontract of dergelijke voor te leggen. Aangezien betrokkene gedurende bijna 7 jaar geen aanvullende stukken voorlegt waaruit zou blijken dat hij (momenteel) nog steeds werkwilbig is, kan dit element niet weerhouden worden. Verder legt betrokkene geen enkel ander officieel stuk voor waaruit zijn wil tot perfecte integratie blijkt (bewijzen dat hij een inburgeringstraject heeft doorlopen, dat hij heeft deelgenomen aan het verenigingsleven, dat hij eventueel vrijwilligerswerk heeft gedaan ed.). Het is niet onredelijk om van een persoon, die sinds 2007 in België zou verblijven, te verwachten dat hij toch een aanzienlijk aantal bewijzen van zijn integratie zou kunnen voorleggen. Betrokkene laat echter na om de nodige bewijsstukken toe te voegen. Tot slot, voor wat betreft het feit dat hij van september 2007 tot juni 2010 school gelopen heeft in het buitengewoon secundair onderwijs, dient er opgemerkt te worden dat hij geweten moet hebben dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds januari 2008 tot juni 2010 vond deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Betrokkene is momenteel meerderjarig en dus niet langer school- en/of leerplichtig. Dit element kan bijgevolg evenmin weerhouden worden.”

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker geen bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit zijn wil tot integratie blijkt noch dat hij effectief zou zijn geïntegreerd. Verzoeker laat de voormelde motieven onbesproken en maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde tot een kennelijk onredelijk besluit zou zijn gekomen.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde ten onrechte een onderscheid zou maken tussen de procedure 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze kritiek kan niet worden aanvaard.

In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij als volgt: *“Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”*

De Raad acht bovenstaande redenering deugdelijk en pertinent gelet op de verschillende finaliteit en eigenheid van de procedures in het kader van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker dit zelf beseft blijkt uit het feit dat hij een afzonderlijke aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen indiende. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk de medische problematiek niet in aanmerking te nemen als grond tot regularisatie in het kader van een 9bis procedure.

Verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen. Huidig beroep is gericht tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormeld artikel 3 van het EVRM omdat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het feit dat de Raad met arrest met nr. 224 294 van 26 juli 2017 de beslissing, waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 juni 2017 ongegrond werd verklaard, heeft vernietigd doet niets af aan voorgaande vaststelling.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker betoogt tot slot dat er geen evaluatie van zijn persoonlijke situatie zou hebben plaatsgevonden. Hij beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM.

De bestreden weigeringsbeslissing is een antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In casu ligt dan ook geen verwijderingsbeslissing voor, noch is er sprake van enige gedwongen verwijdering. Er kan niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Uit de motieven van de beslissing blijkt bovendien dat wordt ingegaan op de elementen die door verzoeker met betrekking van artikel 8 EVRM werden ingeroepen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat er geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie. De gemachtigde motiveert hieromtrent als volgt: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Verder verklaart betrokkene dat hij talrijke contacten en duurzame relaties heeft kunnen opbouwen in ons land en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een inbreuk zou zijn op zijn privéleven. Bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene 5 getuigenissen van leerkrachten toe, allen opgesteld op 30.10.2009 en 1 getuigenis van de heer A. B. (...), opgesteld op 03.11.2009. Echter, uit deze getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Buiten deze 6 getuigenissen, die reeds dateren van 2009, legt betrokkene trouwens geen enkel ander bewijs voor dat hij, sinds zijn verblijf in België, nog andere en meerdere sociale contacten en duurzame relaties zou hebben. Wat betreft het feit dat betrokkene met betrekking tot art. 8 EVRM verwijst naar eerdere rechtspraken van o.a. het EHRM; het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde artikel 8 EVRM heeft getoetst. De gemachtigde komt tot het besluit dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat hij een beschermenswaardige relatie heeft. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker dit bewijs niet levert en stelt dat de voorgelegde getuigenissen in dit kader niet volstaan omdat hieruit niet blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een dermate hechte relatie in de zin van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing houdt geen weigering van een voortgezet verblijf in. Het gaat dus over een eerste toelating. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat de volgende conclusie van de verwerende partij aangaande verzoekers privéleven ongemoeid: *“Bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene 5 getuigenissen van leerkrachten toe, allen opgesteld op 30.10.2009 en 1 getuigenis van de heer A. B. (...), opgesteld op 03.11.2009. Echter, uit*

deze getuigenissen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Buiten deze 6 getuigenissen, die reeds dateren van 2009, legt betrokkene trouwens geen enkel ander bewijs voor dat hij, sinds zijn verblijf in België, nog andere en meerdere sociale contacten en duurzame relaties zou hebben."

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst aangezien hij daar ruim 14 jaar heeft verbleven. Verzoeker laat deze vaststelling onbesproken.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de aangevoerde wetsbepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC